

ШАНОВНІ БІЛОЦЕРКІВЦІ!

14 ЖОВТНЯ ми відзначаємо декілька важливих для кожного українця свят!

День захисника України – свято, яке зберігає в собі історію багатьох століть. Дату 14 жовтня було обрано не випадково, адже саме цього дня відзначається ще й велике православне свято – Покрова Пресвятої Богородиці. З 1999 року цього дня ми відзначаємо також День українського козацтва. А окрім того, саме цього дня, відзначається і створення Української повстанської армії.

Тож Україна не відзначає це свято за військово-історичним календарем сусідньої країни. Ми шануємо захисників своєї Батьківщини а не чужої!

Силу нескорених демонстрували українські воїни, які відстоювали незалежність та суверенітет України і декілька сторіч тому, і в недалекому минулому, і сьогодні! Ми пишаємося кожним із них, їхньою звитягою, мужністю і стійкістю у захисті нашої України!

У цей День ми вітаємо всіх захисників нашої Вітчизни! Бажаємо їм благополуччя і сил, здоров'я і щастя! Мирного неба і достатку в домі! Зі святом вас, дорогі наші хоробрі воїни!

З повагою і вдячністю – **ГЕННАДІЙ ДИКИЙ**, Білоцерківський міський голова

ШАНОВНА ГРОМАДО!

14 жовтня Україна відзначає велике свято, в якому переплелися давні козацькі традиції та історія сучасних героїв-патріотів. У цей день ми вітаємо захисників України, а також усіх її громадян зі Святом Покрови та Днем українського козацтва!

Для нашого народу – це особливе свято, яке символізує заступництво Божої Матері від усього лихого, свято мужності та самовідданості, якими володіють захисники України. Ми шануємо українське військо, віддаємо данину героям, які сьогодні боронять рідну землю.

Нехай мужність та відвага будуть притаманні кожній людині, нехай прагнення відстоювати свою волю та незалежність і надалі буде неодмінною рисою українців! Бажаю всім нам козацьких вчинків та звитяг, мирного неба та добра вашим оселям!

З повагою – **АНДРІЙ КОРОЛЬ**,

депутат Білоцерківської міської ради VII скликання

ШАНОВНІ БІЛОЦЕРКІВЦІ!

Щиро вітаю вас із потрійним релігійно-державним святом – Днем захисника України, Днем українського козацтва та Покрови Пресвятої Богородиці!

Колись українські козаки вважали Божу Матір своєю покровителькою. Сьогодні ж козацька слава є нашою спільною національною гордістю та історичним спадком, який не дозволяє нам відступати, а надихає йти вперед до перемоги.

Це свято уособлює мужність і героїзм визволителів рідної землі, пошану до тих, хто сьогодні стоїть на захисті суверенітету України.

Бажаю нашим воїнам міцності духу та довгих років життя! Нехай Пресвята Богородиця береже їх, дарує здоров'я, силу і наснагу, а нам – віру і впевненість у мирне майбутнє України!

З повагою – **РУСЛАН БРАСЛАВСЬКИЙ**, голова Білоцерківської організації партії ВО «Батьківщина»

ДОРОГІ БІЛОЦЕРКІВЦІ!

14 жовтня ми відзначаємо не тільки свято Пресвятої Покрови, а й День козацтва, річницю створення легендарної та непереборної УПА, День захисника України.

Важливо, що нам вдалося зберегти історичну тяглість поколінь, бо нинішні бійці російсько-української війни беруть приклад з упівців та всіх борців за Україну. Суть нашого свята – збереження української нації – кровно-духовної спільноти мертвих, живих та ще ненароджених.

Коли цінності УПА буде втілено в життя, будуть і розвинена економіка, і соціальна справедливість, будуть щасливі люди на своїй землі! Наша земля – наші Герої!

З повагою – **ВАДИМ КОШЕЛЬ**, депутат Білоцерківської міської ради, фракція ВО «Свобода»

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 77-78 (13882-13883), 9 ЖОВТНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Богдан Пантюшенко: «Захищати Батьківщину – обов'язок кожного»

29 грудня 2019 року одним із 76 бранців, яких було звільнено з ворожих в'язниць, на рідну, білоцерківську, землю повернувся Богдан Пантюшенко. Командир танка, екіпаж якого в січні 2015 року, виконавши завдання, потрапив у полон до московських найманців. Молодий незламний воїн, термін неволі котрого склав без двадцяти днів 5 років...

Сьогодні, напередодні великих свят – Дня захисника України, Покрови Божої Матері, Дня українського козацтва та річниця створення Української повстанської армії, ми пропонуємо вашій увазі спогади Богдана. Важкі, навіть нестерпні спогади. Підготувала їх до друку **ВІКТОРІЯ ВІТРИК**, яка нещодавно зустрілася й поговорила з нашим героєм.

– Після Революції Гідності я пішов воювати. В родині питання, чи потрібна мені ця війна, не стояло. За рік до війни ми побралися з дружиною, у нас навіть медового місяця не було. Але Вікторія не намагалася мене переконати залишитися вдома, бо знала, як це важливо для нашої країни.

Коли отримав повістку з військомату, був упевнений, що стану танкістом. Мене мобілізували у 2-й окремих танковий батальйон, де тримав позивний «Броня».

У січні 2015 року під час боїв у районі Донецького аеропорту бойовики підбили наш танк. Екіпаж взяли в полон місцеві козачки. На допитах ставили формальні питання: звідки я, чому пішов воювати. Для себе вирішив: буду говорити те, що вони й так знають. Важливу тактичну інформацію «забув».

У підвалі розміром 5 на 6 метрів часом перебувало до 13 людей. Умови були жахливі: спали на будівельних піддонах. Годували нас двічі на день. Давали переважно якусь кашу. Туалету не було.

У камері стояли тільки два відра. Їх виносили вранці та ввечері. Щоб помитися, мали баклажку води. Душ дозволили прийняти через три місяці, бо думали, що можливий обмін.

За весь період мого полону в козаків було найважче. Вони били нас просто так, без якоїсь цілі. Знущалися, бо це приносило їм задоволення. Однієї ночі у підвал зайшла ціла делегація – п'ятеро чи семеро людей з автоматами. Почали бити зі словами: «Чо ты здесь делаешь, на нашей земле?». Гамселили ногами, прикладами автоматів, нагайкою. Якось одного полоненого сильно порізали. Про госпіталізацію не йшлося. Дали перекис, зеленку та бинт. Рани обробляли самі.

30 квітня 2015 року козаків вибили. Орієнтовно о 6 ранку надворі почалася інтенсивна стрілянина. Виявилось, що це відбувався перерозподіл влади в так званій ДНР. Ватажок проросійських терористів Захарченко розправився з козачками, які не захотіли йому підпорядковуватися. Всіх полонених відправили на «ізбушку» (колишня будівля донецького СБУ).

Нас помістили в приміщенні архіву. На стелажах ми зробили нари в шість ярусів, постелили матраци, які привезли волонтери. Годували кашами, супом, інколи – з м'ясом. Регулярно водили митися. Ще нас використовували як

БОГДАН ПАНТЮШЕНКО, 36 років, програміст, військовий.

Народився 18 квітня 1984 року в Казахстані в містечку Державінськ у родині військовослужбовця. 1991-го з батьками переїхав до Білої Церкви. Його мати й батько займаються вихованням юного покоління містян у ЦПО «Соняшник».

В армії Богдан служив у танкових військах. Закінчив Львівський національний аграрний університет за спеціальністю «геодезія». Працював у Білоцерківському центрі земельного кадастру. З 2011 року займається програмуванням.

Брав участь у Революції Гідності. 2014-го був мобілізований до ЗСУ. Нині проходить службу у 53-й окремій механізованій бригаді імені князя Володимира Мономаха.

Дружина Вікторія – менеджер з туризму. Богдан мріє мати трьох дітей.

Улюблений напій – кава. Нею зазвичай починає свій день. Живе у Києві.

робочу силу. Ми переносили вантажі, підмітали територію. За відмову виходити на роботу могли побити.

22 червня 2016 року мене з іншими полоненими перевели в Макіївську колонію № 97. Сиділи по 2-3 людини в камері. Вдень була прогулянка до однієї години, а ввечері дві години дозволяли дивитися телевізор. Транслявали переважно місцеве телебачення та російські канали. Інколи антена ловила й українські. Кілька разів у новинах бачив свою дружину Вікторію та батьків. Це були моменти щастя. Знав, що Віка не тільки чекає мого повернення, а й бореться за мене.

Передачі від рідних нам привозили представники Червоного Хреста: теплі речі, засоби гігієни, харчі. Іноді у посилки рідні вкладали листи. У відповідь писав їм, що в мене все добре і скоро буду вдома. Траплялися моменти, коли можна було здзвонитися. Але ці розмови були короткими. Казав лише, що зі мною все гаразд, і просив чекати.

Коли я потрапив у полон, дружині хтось подзвонив і сказав, що мене розстріляли. Але вона не повірила. Через якийсь час побачила мене у репортажі одного з російських каналів.

Мене кілька разів готували до обміну, але в останні моменти забирали зі списків. Пояснення ніхто не давав. Вже пізніше дізнався: це сталося, бо не були узгоджені якісь моменти з обох сторін, а бойовики були впевнені, що Україна за мене торгуватиметься.

Продовження на стор. 2

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ БІЛОЦЕРКІВЩИНИ!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди трьох визначних для українців свят – Покрови Пресвятої Богородиці, Дня українського козацтва та Дня захисника України!

Свято Покрови Пресвятої Богородиці, яке від часів Хрещення Київської Русі і до наших днів для українців є особливим днем, духовно об'єднувало наш народ, живило його вірою у повсякчасне заступництво Божої Матері за людський рід, за мир і добро на нашій землі.

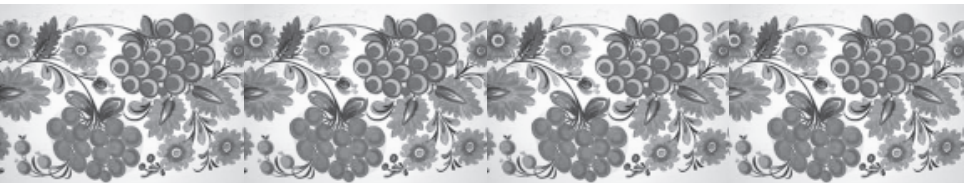
Козаки глибоко шанували це свято, вважаючи Пресвяту Богородицю своєю покровителькою, яка надавала їм наснаги та сил у боротьбі з ворогом. Тому глибоко символічно, що День українського козацтва відзначається разом із православним святом Покрови Пресвятої Богородиці.

Віднедавна, відповідно до Указу Президента України, 14 жовтня ми відзначаємо ще й День захисника України. Найцінніше, що є в нашому житті – це мир, спокій і стабільність.

Саме під захистом українських військових, завдяки самовідданості наших бійців ми спокійно живемо у своїх домівках, трудимося на своїй землі під мирним небом.

У цей величний день ми висловлюємо глибоку вдячність усім, хто боронить нашу землю, і просимо Пресвяту Богородицю взяти під своє покровительство захисників України. Подарувати їм щасливу долю і довголіття, а найважливіше – можливість виконувати свій обов'язок у мирній та процвітаючій Україні. А всіх українців наділити міцним здоров'ям, непохитною вірою у щасливе майбутнє і впевненістю на шляху до реалізації своїх планів і мрій.

З глибокою шаную і повагою –
ЛЮДМИЛА МЕРЗЛЮК,
голова Білоцерківської районної державної адміністрації,
ВОЛОДИМИР ШЕВЧЕНКО,
голова Білоцерківської районної ради

Богдан Пантюшенко: «Захищати Батьківщину — обов'язок кожного»

...Я часто спілкувався з бойовиками про «руській мір». Сепаратисти спочатку розповідали, що Донбас годував усю Україну, що вони захищаються від бандерівців, але пізніше все-таки зізнавалися, що розчарувалися і краще нехай би було, як до війни. Пропонував їм скористатися програмою СБУ «Повертайся додому». Деякі навіть цікавилися деталями, але ставилися до того скептично, з недовірою.

У день обміну нас розбудили о четвертій ранку. Ми нашвидкоруч поснідали, а потім відправились до адмінбудівлі, щоб підписали ще деякі папери. Після цього нас посадили в автозак і повезли на пропускний пункт «Майорське». Ми довго сиділи в машинах. Один раз вивели до представників Червоного Хреста. Ті питали, чи не хочемо залишитися. Ніхто такого бажання не виявив.

Обмін тривав дві години. Після цього в автобуси окремо посадили військових і цивільних. Нам видали військову форму. Дозволили зателефонувати рідним. Але я вирішив нічого їм не повідомляти – хотів зробити сюрприз. Раптом почув: «Пантюшенко, вам дружина телефонує». Мені передали слухавку. Віка відразу спитала, чому сам не подзвонив. Сказав, що готував сюрприз. Вона відповіла: «Я так і знала»... Вже в автобусі я нарешті усвідомив, що мене таки обміняли. Був щасливий, що скоро зустріну рідних. У полоні часто у снах бачив, як повертаюся додому. Вірив, що вони пророчі.

За п'ять років мого полону Україна ще більше ментально та культурно відділилася від свого північного сусіда. Зокрема, у питанні мови. До Майдану в Києві більшість людей говорили російською, а тепер – навпаки. Весною мені зробили операцію на носі. Його розбили «козачки», коли захопили у полон. Тепер, крім естетичного аспекту, можу й нормально дихати.

На питання, чи вважаю себе героєм, я відповідаю – ні, бо захищати Батьківщину – це обов'язок кожного громадянина. Навіть якби знав, що на п'ять років потраплю в полон, все одно пішов би воювати.

П'ять років я налаштував себе, що скоро повернуся додому. Весь час жив цією надією. Відчуття того, що там я продовжував захищати Батьківщину своєю позицією та переконаннями, які я озвучував у розмовах із сепаратистами та на допитах, певною мірою мені допомагало.

1 серпня 2019 року Донецький суд виніс мені вирок: 18 років позбавлення волі, хоча сторона обвинувачення просила два пожиттєвих терміни ув'язнення та 15 років. Мені інкримінували три статті: підготовка у терористичних таборах (мається на увазі моя служба в ЗСУ), посягання на владу республіки (участь в АТО), диверсія (підриг путилівського мосту). Коли надали останнє слово, відмовився від нього, адже бачив всю абсурдність процесу. Розумів, що можу відсидіти весь термін. Реально був готовий до цього. Після суду з СІЗО етапували в Мажівську виправну колонію № 32.

27 грудня 2019 року мене і ще декілька десятків чоловік з нашого барака викликали в адміністративну будівлю колонії. Дали підписати якісь документи на обмін. Не був упевнений, що він відбувається за моєї участі.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

14 жовтня – велике державне свято. А не було б цього ніколи, якби ми із тисячами українців не домагалися цього роками.

Не було би й де святкувати, якби сотні націоналістів, зокрема свободівців, не поклали життя в боротьбі за Україну. І на Майдані, і на війні.

Не було би вулиць і проспектів, названих іменами наших героїв. Не було б рішень місцевих рад про використання червоно-чорних прапорів у святкові дні. Не було би вітання «Слава Україні! Героям Слава!» у війську.

Не було би декомунізації. Бо саме наш марш 14 жовтня, наша робота в Парламенті та в органах місцевої влади, наші багаторічні акції й мітинги були першим протиставленням комуністам. Саме це переконало суспільство, що декомунізація необхідна, а владу змусило підкоритися.

Зрештою, навіть те, що сьогоднішня, далека від українських національних пріоритетів, влада відзначає це свято, – також наша заслуга.

Ми зробимо все, щоб Україна розвивалася так, як заповідали наші предки. В ім'я слави сотень побратимів, які віддали життя за нас і за майбутнє наших дітей, зробимо все, щоб Україна нарешті стала такою, про яку вони мріяли, – самостійною, соборною, багатою та українською.

ЗА НАМИ – СЛАВА ГЕРОЇВ, ПЕРЕД НАМИ – ВЕЛИКЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ. ЗІ СВЯТОМ!
ВЯЧЕСЛАВ ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ,
депутат Київської обласної ради від ВО «Свобода»

Незаперечним фактом є те, що Білоцерківський район – один із провідних сільськогосподарських регіонів Київщини. Проте віднедавна на території однієї з громад почала діяти нова компанія, яка обрала рідкісну для наших країв спеціалізацію – розведення і продаж осетрових та лососевих порід риб.

Білоцерківщина – центр осетрівництва?

Засновником та ідейним натхненником створення акваферми майбутнього з відповідною назвою «Aqua City» є Андрій Карпій. За фахом – гідрофізик, за покликанням – медійник і раціоналізатор. Саме він зумів побудувати перспективний план перетворення території колишнього тваринницького комплексу, розташованого у селі Потіївка, на сучасну акваферму.

Голова Білоцерківської районної державної адміністрації Людмила Мерзлюк, яка з

перших днів перебування на посаді поставила перед собою в числі першочергових завдань залучення інвестицій та сприяння створенню нових робочих місць у районі, не могла оминати увагою діяльність цієї компанії.

Як зазначив під час зустрічі з керівником району Андрій Карпій, «AquaCity» – це екологічно чистий, повністю закритий аквакультурний комплекс, який застосовує нові передові світові технології з вирощування риби на артезіанській воді, використовуючи основи замкненого водопостачання та спеціальної фільтрації. Компанія займається розведенням риби осетрових порід, коропа та інших. Також в замкненому процесі та симбіозі здійснюється робота над розведенням аграрних культур за системою гідропоніки у теплицях з використанням рибного гумусу.

Голова адміністрації оглянула аквакомплекс, побажала компанії подальшого розвитку та висловила сподівання, що невдовзі Білоцерківщина, зберігши за собою почесне звання краю славетних хліборобів, стане ще й центром осетрівництва.

Тетяна МИКОЛАЄНКО

Біла Церква потребує небайдужих, активних людей!

У складі громадської ради 4 скликання при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради працює 20 представників громадського сектора. Це активні, небайдужі громадяни різного віку, які прагнуть змінювати наше місто на краще у тісній співпраці з органами місцевої влади. Приємно зауважити, що кожен із членів громадської ради має певний досвід роботи у сфері, яку вони представляють. Сильні та збалансовані команди працювали у складі громадської ради в чотирьох напрямках: інфраструктурний комітет (голова Костянтин Бугайчук), соціально-економічний та фінансовий (Олена Лісовенко), гуманітарний (Юрій Даценко) та суспільно-економічний комітет (Галина Скларова).

Голова громадської ради Оксана Сахарова зауважує, що одним із своїх пріоритет-

них завдань вважає навчити максимально велику кількість мешканців ефективно користуватися інструментами місцевої демократії, щоб впливати на ухвалення рішень міською владою та контролювати її. Адже ніхто краще за білоцерківців не знає, яких змін вони потребують насамперед. Тому громадська рада пропонує землякам якнайактивніше опанувувати певні громадянські риси, які зі звичайного мешканця допоможуть зробити активного громадянина, що відповідально користується своїми правами. «Я переконана, якщо кількість таких людей збільшити, то успіх у розбудові нашого міста, його розвитку – неминучі, але це тривала і тяжка праця. На сьогодні цей процес запущено. І я впевнена, що, об'єднавши наші зусилля у конструктивному діалозі «громада – влада» та керуючись Статутом

територіальної громади Білої Церкви, ми зможемо ефективно попрацювати на благо нашого міста», – каже пані Оксана.

Оскільки ж каденція нинішнього скликання ради у жовтні добігає кінця, її керівництво планує найближчим часом прозвітувати про свою роботу. Разом з тим, запрошує активних і небайдужих білоцерківців до нового складу громадської ради. Всі умови участі в конкурсі на членство будуть оголошені на сайті Білоцерківської міської ради у другій половині жовтня.

Віра ЧЕРКАСЬКА

З 1 ЛИСТОПАДА ВЛАДА ПЛАНУЄ ПІДНЯТТЯ ЦІНИ НА ГАЗ, ЩО ПОТЯГНЕ ЗА СОБОЮ І ПІДВИЩЕННЯ ВАРТОСТІ КОМУНАЛЬНИХ ПОСЛУГ, ЗОКРЕМА – ОПАЛЕННЯ.

➤ СИТУАЦІЮ ПРОКОМЕНТУВАВ ЛІДЕР ОСЕРЕДКУ «ЗА МАЙБУТНЄ» КИЇВЩИНИ **ЯРОСЛАВ МОСКАЛЕНКО.**

Україна – не сировинний придаток, ми маємо будувати самодостатню державу! – Ярослав Москаленко

«Як відомо, в червні Україна підписала меморандум з МВФ, положення якого містять зобов'язання переглядати тарифи на опалення щонайменше один раз на рік до початку опалювального сезону. Відповідно корегувати їх нібито-то до «ринкового» рівня, для врахування вартості газу. Цим влада завжди маніпулювала, щоб підвищувати тарифи восени. Щодо газу, то у вересні, порівняно з серпнем, він подорожчав на 45%, до 4,7 грн за кубометр. На Банковій розуміють електроризики перед місцевими виборами, тому з 1 жовтня залишають ціну на вересневому рівні. Отож, у жовтні підвищення тарифів не буде, бояться, – повідомив політик. – Ба більше, «Нафтогаз» навіть вирішив спрацювати на випередження і опублікував повідомлення, що ціна на газ не буде підвищуватися. Але, увага! До 31 жовтня 2020 року! А далі, друзі, нас чекають нові платіжки і серйозний удар по гаманцях. Чому? А тому, що потрібно віддавати кредити, які понабирали в

МВФ. А як віддавати, якщо економіка мертва, а промисловість знищують? Правильно – коштом людей!».

Як проінформував Ярослав Москаленко, за січень-серпень 2020 року «Нафтогаз» перерахував до бюджету 83,4 млрд грн, або 16% від загальних доходів державного бюджету за цей період. «За рахунок високих цін на газ для промисловості та громадян ми розраховуємося з МВФ та іншими кредиторами. І я переконаний – це має знати кожен, правду ніхто не приховає», – додав він.

Ярослав Москаленко запевняє, що партія «ЗА МАЙБУТНЄ» категорично проти такої «співпраці» з кредиторами. «Україна – не сировинний придаток, ми маємо будувати самодостатню державу! Розвивати нашу промисловість, підтримувати наших підприємців, створювати робочі місця! Це наш план, це наша місія!», – наголошує голова Київської обласної організації політсили «ЗА МАЙБУТНЄ».

Партія «ЗА МАЙБУТНЄ» вимагає відставки Степанова

ПОЛІТИЧНА ПАРТІЯ «ЗА МАЙБУТНЄ» ВИМАГАЄ ВІДСТАВКИ МІНІСТРА ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ МАКСИМА СТЕПАНОВА, ОСКІЛЬКИ ВІН НЕ ВПОРАВСЯ З КОРОНАВІРУСНИМИ ВИКЛИКАМИ. ПРО ЦЕ ЙДЕТЬСЯ В ЗАЯВІ ПОЛІТСИЛИ, ОПУБЛІКОВАНІЙ У FACEBOOK.

«Пів року часу, 64 мільярди гривень – і нуль результату. Відсутність необхідної кількості лабораторій, де можна пройти безкоштовне тестування, неякісні та неінформативні тести, брак ліжок-місць у лікарнях з можливістю підключення кисневих апаратів, брак комп'ютерних томографів... Хаотичне й нелогічне визначення основних «коронавірусних» лікарень – усе це призводить до стрімкого поширення вірусу й нових смертельних випадків», – стверджують у партії.

Там впевнені, що лише за десятку частину вказаних коштів можна було повністю підготувати країну до боротьби з епідемією. Однак МОЗ під керівництвом Степанова не захистило ні громадян, ні лікарів.

«Політична партія «ЗА МАЙБУТНЄ» вимагає відставки міністра охорони здоров'я Максима Степанова, який за пів року не зміг налагодити ефективну протидію поширенню COVID-19. Таким посадовцям не місце в Уряді! Ми ініціюємо збір підписів за відставку очільника МОЗ Максима Степанова! Адже непрофесійність та безвідповідальність неминуче призведуть до трагічних наслідків для країни», – заявили в політсилі.

Матеріали підготовлені пресслужбою обласного осередку ПП «ЗА МАЙБУТНЄ»

Музика, яка дарує крила

Днями згорнув свою чарівну партитуру 28-ий музичний фестиваль «Золота осінь-2020». Але незабутнім відголосом свята ще довго залишатиметься його останній, особливий, концертний вечір. Тоді під склепінням Білоцерківського будинку органної та камерної музики лунали українські народні та авторські пісні у виконанні народного аматорського хору «Від серця до серця». Родзинкою вечора стало вручення знаному й улюбленому колективу міської літературно-мистецької премії імені видатного поета, заслуженого діяча мистецтв України Миколи Даниловича Сома.

Ініціаторами її заснування стали Український фонд культури та його міське відділення і Київська обласна торгово-промислова палата.

Премію присуджують щороку за творчі здобутки в одній із трьох номінацій: лірична поезія, масова пісня, сатира і гумор. Її нинішній номінант – це колектив, який береже і пропагує українську пісню і в нашій державі, і далеко за її межами. Його учасники серцем і душею віддані своїй творчій справі, а керівники його цій справі присвятили все життя.

Хор «Від серця до серця» – гордість нашого краю, неодноразовий переможець численних всеукраїнських та міжнародних хороших фестивалів і конкурсів, лауреат міської та Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Нечуя-Левицького. Колектив дарує радість містянам

уже понад 40 літ. Із 1993 року його очолює заслужений діяч мистецтв України Володимир Ключев. Із кожним роком хор набуває досвіду й удосконалюється. Наразі ця велика співоча родина налічує 56 учасників, якими вміло керують Володимир Ключев та концертмейстер колективу Віктор Шпаков.

Вручили хору диплом лауреата й медаль заслужений працівник культури України Анатолій Кульчицький, який надзвичайно тепло привітав артистів із гідною їхньої творчості відзнакою, та Антоніна Ткач, редакторка журналу «Діловий партнер», вісника Київської торгово-промислової палати, очолюваної Олександром Рябоконем.

Глядачі довго не відпускали виконавців: аплодисменти і квіти, слова привітань і подарунки – піднесена й урочиста аура тільки підтвердила, наскільки цінною для українців залишається рідна пісня, чи то лірична, чи то героїчна.

Власне, так можна сказати про всю світову музичну культуру, яка не втратила зв'язку з народною традицією, яка спонукає до роздумів, яка дарує крила, щоб підняти, возвеличити людину. Гадаємо, саме такі твори щороку обирають організатори білоцерківської «Золотої осені». Нам вдалося побувати на кількох концертах. Це була віртуозна гра солістки Національного будинку органної та камерної музики, заслуженої артистки України Ірини Харченко: коментувати зайве, коли мовою органа говорить космос... Хвилю захвату й насолоди шанувальники

отримали й від виступів солістів Національної філармонії України Тетяни Школьної (сопрано), Романа Смоляра (бас), Надії Агеєвої-Бевз (художнє слово) та ансамблю народних інструментів «Дивограй» (керівник – Вадим Чорнокондратенко). Їхня програма була присвячена 90-річчю з дня народження Ліни Костенко, відтак того вечора звучали неймовірно мелодійні пісні та романси на вірші великої поетеси.

Чудовим виявився і вечір фортепіанних дуетів «Імпровізація в джазових тонах». Солоїст Національної філармонії заслужений діяч мистецтв України В'ячеслав Полянський (фортепіано), заслужений діяч мистецтв України Тимур Полянський (фортепіано) та лауреат міжнародних конкурсів Геннадій Івченко (саксофон, флейта, кларнет) неперевірено наповнили білоцерківську осінь впізнаними та улюбленими творами в оригінальному, блискучому виконанні.

Шкода, що фестиваль закінчився. Але, на щастя, як сказала одна кіногероїня, – не сама музика. Тож приходьмо на побачення з нею. З нею життя не здається таким сумним.

Валентина ХРАБУСТ

Отаман Тарас БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ – діяч українського повстанського руху часів Другої світової війни, народився в селі Бистричі на Рівненщині в родині багатодітного селянина. З чотирнадцяти літ працював у каменоломні і через 15 років сам очолював кар'єр. Однак не особисті приватні інтереси були змістом життя цієї людини. Він вибрав нелегкий, тернистий шлях борця за волю України.

Борець за волю України

▲ Взимку 1932-1933 р. Бульба-Боровець створює молодіжну підпільну організацію «Українська Національна Відродження», яка мала на меті проводити культосвітню роботу передусім серед молоді. Він фінансував цю організацію (головним чином виділяв кошти на придбання преси та літератури, яку неофіційно привозили на Полісся зі Львова чи Луцька).

▲ Тараса Боровця кілька разів заарештовували польські спецслужби, в 1934-35 рр. його ув'язнили у Березі Картузькій. Під час більшовицької окупації продовжував роботу з організації націоналістичного підпілля на Поліссі й Волині. На початку німецько-радянської війни сформував і очолював партизанські відділи «Поліської Січі» в місті Олевськ.

▲ «Олевська республіка», як називали утворення самі бугайці, була своєрідною суверенною українською республікою, яка мала свої адміністрацію, військо («Поліська січ»), законодавство воєнного часу, суд, територію, на якій не було ні німецьких, ні радянських підрозділів.

▲ Політичні групи, що пішли на контакт з командуванням «Поліської січі», восени 1941 року створили спільний штаб та визна-

чили за командуючого Тараса Боровця. Саме в жовтні з'явилася нова назва – Українська Повстанська Армія (УПА) – «Поліська січ».

▲ Та недовго судилося існувати «Олевській республіці». Через надмірну незалежність дій Тараса Бульби-Боровця та відкриття агітацію серед населення про створення Української держави німецьке командування змушене було її розпустити, а військові формування роззброїти. Сталося це 15 листопада 1941 року.

▲ Однак фактична армія пішла в підпілля, було організовано новий штаб та нову базу для продовження боротьби, яка набрала форми рухомо-рейдуючих партизанських дій. З цього часу партизани виступали під назвою «Українська Повстанська Армія», а з 20.07.1943 року Т. Бульба-Боровець підписав наказ про перейменування УПА в Українську Народну Револьюційну Армію.

▲ Бульбівці нападали на німецькі гарнізони, підривали машини і поїзди з військовою силою та технікою, звільняли невольників, яких везли на роботу до Німеччини.

▲ Впродовж 1941-1943 років Бульба-Боровець, репрезентуючи інтереси екзильного уряду УНР, вів

Художник – Юрій Журавель

переговори то з німецькою, то з радянською воюючими сторонами. Але ця «лісова дипломатія» виявилася безуспішною, бо головною вимогою отамана було визнання державної незалежності України.

▲ 5 жовтня 1943 р. він видає наказ про розформування УНР і перехід вояків у глибоке підпілля. 1 грудня 1943-го отаман був заарештований і відправлений до концентраційного табору Заксенхаузен, де перебував до середини жовтня 1944 року.

▲ Після розгрому фашистів перебував у еміграції в Німеччині, Канаді.

▲ Своєрідним підсумком життєвого шляху Тараса Бульби-Боровця стала його книга «Армія без держави. Слава і трагедія українського повстанського руху. Спогади», в якій він досліджує славні і трагічні сторінки історії українського повстанського руху.

▲ Помер Тарас Бульба-Боровець 15 травня 1981 року і похований з військовими почестями у пруситській церкві на українському Пантеоні-кладовищі в Бавнд-Бруці під Нью-Йорком.

За матеріалами інтернет-видань

Так назвала свою першу персональну виставку картин директорка Білоцерківського краєзнавчого музею, заслужений працівник культури України Людмила Михайлівна ДІДЕНКО. А присвятила її 30-літтю своєї праці на чолі колективу знаного, шанованого, завжди молодого, задивленого в майбутнє, закладу.

Це було досить несподівано: отримати запрошення до «царства» пані Людмили як до художниці. Хоча... В потаємних куточках природи творчої, діяльної, емоційної, небайдужої, сильної і вразливої водночас, а Людмила Михайлівна дивовижним чином все це в собі поєднала, завжди залишається місце для особливого вияву характеру, якщо хочете – пристрасті, що для інших стане сюрпризом. У випадку Людмили Діденко він виявився справжнім подарунком.

Але для гостей, які завітали на вернісаж, музейники підготували ще одну приємність. Вони розповіли про свою очільницю, убравши ту розповідь у пісню, образне слово, лірично-ностальгійні кадри відео, щемливу, майже родинну, атмосферу.

Запрошуючи всіх до виставкової зали на перегляд своїх картин, Людмила Михайлівна зауважила, що насмілилася показати на загал те, над чим працювала протягом трьох років. Вона щиро подякувала відомим білоцерківським художникам Галіні Невінчаній та Крістині Смеловій за уроки, поради й підтримку.

«Це мої почуття, мої думки... Десь ви відчуєте ніжність, а десь – скорботу», – так знайомила нас зі своїми 115 роботами

Л. Діденко (праворуч) зі своєю моделлю та її портретом

авторка ще до тієї миті, коли ми увійшли до зали з експозицією. А от коли зайшли, слова художниці про те, що вона, звісно, не професіонал, що перечитала гору спеціальної літератури перед тим, як братися за фарби й пензлі, ніби розчинилися в повітрі. Як і певні сумніви. Бо перед нами постала особистість майстрині – багатогранної, впевненої, рішучої, сміливої, відвертої. А головне – яскраво оптимістичної, життєлюбної, променистої, радісної! За цю велику радість життя, за те, що ці полотна здатні спрямувати наші стомлені погляди й заклопотані думки на справді важливе, на основне, щира вдячність Людмили Михайлівні!

...Цьогорічна осінь тільки взялася розпаковувати валізку зі своїми королівськими фарбами. Ще мить – і увесь світ засяє її неповторними барвами. Впевнена – часточку яскравості вона обов'язково позичить у картин Людмили Діденко.

Валентина ХРАБУСТ

Після Великої Перемоги над фашизмом, повернувшись із війни, я став студентом Білоцерківського медучилища. Мене вабило велике бажання здобути медичну освіту, та не менша жага отримати офіцерське звання лейтенанта, що було засвідчено у статуті закладу. А поки – ми ще студенти, та вже уявляли себе офіцерами і тому урочисто поклялися, скріпивши обіцянку підписами: «Клянусь! Не закохуватись! Не одружуватись! Лише вчитися, вчитися, вчитися! Клянусь!». Про нашу клятву знало все училище. Дівоча половина студентів з недовірою, іронічно посміхалась: «Життя покаже!» Та ми були впевнені, що обіцянки дотримаємося.

Було, сидимо, зубримо ази Гіппократа, а матінка-природа все спокусливо нашіптує: «Гей, ви, бурсаки! Прокиньтесь, юність не вічна, погляньте, яка навкруги краса, життя вирує. А які Богом послані для вас земні янголи-дівчата...». Та ще з сусідської кімнати гуртожитку, де мешкали студентки, бувало чути ніжний дівочий спів. Ми, відклавши в бік «Гіппократа», уважно вслухалися в нього, хоча подумки намагалися сказати: «Геть, спокуси!» Проте ми мовчали, сказати не змогли.

А як тільки почне вечоріти, ми мовчки з-під матраца дістаємо свої штани (так ми їх прасували), швиденько одягаємось і гайда... «А куди гайда?» – запитує клятва. «Та на одну хвилину, на «стометрівку», – подумки відповідали ми. «Стометрівкою» називали відстань від БРУМу до парку ім. Петровського. Це було єдине на той час місце, де збиралась міська молодь, тут зустрічались, знайомились, признавали побачення. В парку кожен день вечорами грала музика, були танці. Парк був огорожений високим парканом. Щоб увійти до нього, потрібно купити квиток. А де у студента гроші? А так хотілося потанцювати! Тому в темній частині парку ми віднайшли «лазівку» і пробіралися на танці, адже танці у клятві не заборонялись.

Пригадую, одного вечора я з друзями Колею Липовенком і Дімою Поповичем (двоюрідним братом космонавта Поповича) прогулювалися «стометрівкою». Назустріч нам ішли дві студентки нашого училища Рая і Галя. З ними була незнайомка – їхня подруга. Ми зупинились, привіталися, познайомились. Незнайомка назвалась Марусею. Оскільки

бесіда між нами не зав'язалась, невдовзі ми розійшлися.

Пройшло декілька днів, як ми знову зустрілися з ними. Мені здалося, що цього разу з ними була інша незнайомка. І я запропонував познайомитись. Та вона, усміхнувшись, відповіла: «Та ми з вами знайомі. Пригадайте, це було шість днів тому на цьому ж місці». Я зніяковів, мене облівав сором. Оправдовуючись, я щось пробурмотів, не розуміючи, що зі мною трапилось. Друзі, посміхаючись, залишили нас.

Я враз пригадав наше знайомство і що дівчину звати Маруся. Також здогадався, що саме про неї неодноразо-

Клятва студента

во розповідала наша однокурсниця, а її подруга, Рая, мовляв, Маруся – студентка сільськогосподарського інституту, відмінниця й бажає ближче познайомитися зі мною. Я був у розпачі. А Маруся говорила, говорила. Я слухав її, а сам, немов літав десь високо-високо за хмарами разом із янголом, якого бачу, якого чую. Клятво, заступись за мене! Та вона мовчала... Раптом ми помітили, що небо потемніло, почало гриміти і блискати, насувалася гроза. Треба прощатись, а так не хотілось. На мою пропозицію провести її додому дівчина відмовилась. «Я під дощем не промокаю, а ви, не дай Боже, застудитесь. Бережіть себе, інакше я...» – і замовкла.

В гуртожитку друзі зустріли мене з докорами. Як же так? Староста курсу, організатор і палкий проповідник студентської клятви, а сам її порушив, заодно і зрадив їх. Та я мовчав, я жив у другому світі, в інших вимірах, в іншій галактиці. Перед моїми очима, що б я не робив, де б я не бував, завжди стояв чарівний образ Марусі. Мені хотілося творити щось приємне, робити

людям добро!

Згодом я довідався, що в моєму училищі на першому курсі навчається хлопчина-сирота. Батьків його під час війни розстріляли німці, хату спалили. Не маючи де жити, він тулювся на залізничному вокзалі. Я болісно сприйняв цю звістку, тому поступився йому своїм місцем у гуртожитку, сам же оселився у приватній квартирі.

Зустрітись із Марусинкою стало складніше. Не подобалося моїм хазяям, що турбував їх ночами, повертаючись із побачення. Я почувався, немов у клітці. Це саме відчувала й Марусинка. Майже щодня після заняття в інституті вона кілька разів проходила повз мою квартиру, вдивляючись у вікна. Я ж, помітивши її, швиденько вибігав на вулицю і починав чистити чоботи, які аж ніяк цього не потребували: лише побачившись, ми були щасливіми! Це запримітила господиня й інколи, глянувши у вікно, гукала: «Йване, пора чистити чоботи!».

Через рік ми вирішили одружитися. Настав день, коли із хвилюванням я переступив Марусин поріг та попросив у її батьків руку і серце доньки. Мати аж сплеснула руками: «Я згодна!». «Мовчи, стара, – грізно мовив батько. – Марусі ще рік вчитися в інституті. Чому не можуть почекати?»

Маруся за всім цим спостерігала із сусідньої кімнати через двірну щілину, а коли почула слова батька, ривком відчинила двері, стала перед батьком і твердо промовила: «Ми з Ванею вирішили. Завтра несемо заяву до РАГСу. Я свою заяву вже написала». Запала тиша.

Щоб якось пом'якшити ситуацію, я тихо сказав: «Те, що ми вирішили, не основне, останнє слово за вами, батьками». Батько підвівся, мені здалося, його обличчя по-добрішало: «Підійдіть, діти, до мене». Ми підійшли. Він поклав руки нам на плечі, лагідно сказав: «Так тому й бути, ми згодні». Враз на столі з'явилися наїдки і пляшечка горілки, яка зберігалась для визначної події. Сватання відбулося, а невдовзі відгуляли й весілля.

Марусинка продовжувала навчання в інституті, по його закінченні здобула вчену ступінь кандидата наук. Разом ми виростили трьох дочок, 6 внуків, 5 правнуків і одну праправнучку. А пожовклий від часу аркуш паперу, на якому вкарбована урочиста «Клятва студентів», я зберігаю й донині. Як спогад.

Іван ЧАЙКА, член Золотого фонду Білої Церкви

Громадська думка
Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 613003460000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.